

UDOL

COL·LECCIÓ
NEGRRO

M^o GAMES

93-94

NUMERO 1

MARÇ-ABRIL 1993

PREU: 200 PTA

RUA 93: CAVALLETS DE
FIRA, BUBOTES I
APARELLS VOLADORS

L'AJUNTAMENT PER
PRIMERA VEGADA LES
ACTES EN CATALÀ

CONVERSA AMB
GUILLEM LLABRÉS

LES REVISTES A LLUBÍ
UNA HISTÒRIA EN
ESPIRAL

LES GLOSES
D'ANTANY

CONSERVES

Roselló

TÀPERES - OLIVES

BACALLÀ - VINAGRE - OLIS

ROSSELLÓ MALLORCA:

CTRA. DE INCA A ARTÀ, KM. 9.

07430 LLUBÍ - MALLORCA

TELS. (971) 52 20 29 - 52 22 11

FAX (971) 52 25 54

ROSSELLÓ SEVILLA:

CTRA. SEVILLA A PUEBLA, KM. 10.

APARTADO DE CORREOS Nº 27

41100 CORIA DEL RIO - SEVILLA

TEL. (95) 477 08 88 - FAX (95) 477 46 63

UDOL

**REVISTA BIMENSUAL
DE LLUBÍ**

EQUIP DE REDACCIÓ

*Jaume Alomar Serra
Pere Calafat i Vich
Caterina Gelabert i Perelló
Biel Gelabert i Perelló
Esperança Llompart Vanrell
Maria Antònia Molinas Ramis
Francesca Munar Ferrer
Francesc Perelló i Felani
Pere Planes i Martorell*

PORTADA

Jaume Alomar Serra

FOTOGRAFIA

Pere Planes i Martorell

PUBLICITAT

*Francesc Perelló i Felani
Carrer des Traginers, n. 51
07430 Llubí
Tel. 52 23 12*

COL-LABOREN

*Francesca Bauçà Gelabert
Col·legi Duran Estrany
Joan Galma Contestí
Biel Perelló Felani
Silvia Ribes Nicolau
En Joanet de Sa Gerra
i Na Maria Enganxa
Perot Marrasquí*

*Impresa a Tirrena S.A.
C/ Pintor Juan Gris, n. 2
07500 Manacor
Tel. 55 52 12*

**Els articles publicats en aquesta revista sols
expressen l'opinió dels seus autors.**

EDITORIAL

El crit del llop

UDOL és fruit de l'esforç d'unes persones que amb coratge i il·lusió volem tirar endavant aquest difícil i apassionant projecte; emperò sobretot és fruit d'una necessitat quotidiana col·lectiva de comunicació. Llubí ha de menester un vehicle que sigui capaç de reflectir el batec del poble, que sigui capaç de comunicar i que pugui servir a l'opinió pública per informar-se, gaudint així d'un major protagonisme.

UDOL ha de servir per obrir les portes de pint en ample, ha de servir per comunicar-nos, per conèixer opinions diferents i per reflectir la vida del poble, sense cap mena d'entrebancs, pors ni rencúnies. Ha d'estar oberta a tothom, d'una manera total i absoluta; ha d'esser en definitiva el reflex d'un poble lliure. Així mateix també ha d'esser un dinamitzador cultural, literari i un divulgador de la llengua catalana. No oblidem que vivim en un poble majoritàriament analfabet en la seva pròpia llengua. Cada cop que la revista surti al carrer, sense cap mena de dubte, donarem una passa endavant.

UDOL surt en un moment idoni. Llubí es resisteix a cedir tot el protagonisme a les capitals, al comerç, a la indústria i les relacions socials i culturals són més vives que en el passat. Gaudim d'una àmplia oferta cultural: cursos de Tennis, de cuina, de català, de pintura, etc. Pel que fa a la iniciativa municipal, sa rua, foguerons organitzats per grups i associacions són una petita mostra de l'activitat lúdica de les darreres setmanes. L'oferta de bars de joves, la nova creada penya del Barça, així com tota l'oferta cultural ja arrelada, fan que aquest moment sigui especialment oportú i apropiat per posar a les mans de tots aquest col·lectius i persones una eina de comunicació viva i moderna.

Des d'aquest primer número, oferim les nostres planes a les institucions i associacions, especialment a l'Ajuntament perquè poguem servir-li de missatger, a l'hora que sol·licitam el seu suport ja que aquest pot ésser decisiu per superar els primers obstacles que ens anem trobant.

A vosaltres els lectors us concedim tota la importància; és a vosaltres que va dirigit aquest esforç. Feis-nos saber el vostre parer, no us priveu d'opinar i suggerir les vostres idees; això ens farà perfeccionar. Volem que vos suscrivieu a la revista, així la vos la portarem puntualment a casa vostra a l'hora que ens donareu un suport decisiu necessari també per tirar endavant aquest projecte.

Als col·laboradors i possibles col·laboradors us demanam un poc de feina, un suport que farà de la revista un mitjà més polivalent i dinàmic, més ampli i capaç.

UDOL és una porta oberta que neix amb força i decisió producte fruit de la il·lusió i de la llibertat.

Rua 93

Cavallets de fira, bubotes i aparells voladors

RUA LLUBÍ -93

Una ventada acaba d'aixecar les darreres miques de confetti que encara no han agranat les nostres mestresses.

La Rua ha acabat, però així i tot les nostres orelles senten la música i les pitades de la passejada.

Com sempre la participació de la gent fou grandiosa. Qui més qui manco es va disfressar o va sortir al carrer per veure passar totes les idees que s'havien anat confeccionant aquests darrers dies (En alguns casos... mesos).

El Dijous Llarder els nins de les escoles o uns caparrots envoltats de papellones i flors, sortiren a fer una volta i començar el principi d'unes festes que representen alegria per tots.

Cridaven, pitaven, la gent sortia al carrer per veurels. Eren els primers protagonistes del carnaval i els que els miraven els obsequiaren amb una rialla fresca i alguna fotografia.

No tingueren un recorregut tan gros com el que es va fer el dissabte però crec que el que devien esperar tots amb més impaciència era el tros de coca i el tassó de taronjada. Feien una cara de cansats i menjaven la coca amb un gust que era digne de veure.

El divendres ens regalà la festa del «siurell», que no podia faltar. Ja és una tradició ben nostra, dels llubiners. Cada any tot el poble espera amb frisança la forma que adoptarà aquest grandiosíssim xiulet. Sempre ho ha estat, ben original. Enguany una bona pagesa que treia aigua d'una cisterna, va esperar dalt dels troncs a tots aquells que es vestiren de siurell i que passejaren pel poble, per ser cremada finalment. Hi havia bastant de gent ensiurellada, sense deixar d'esmentar a tots els nins de l'esplai. Encara que volgueren fer una gran ser-siurell i l'intent no va anar així com era d'esperar no es desanimaren i seguiren tal com anaven. També hi havia una nina amb un carretet molt original i un al.lot que va convertir la «camilla»

Dublavés de trobar-te en una rua o colcant en uns cavallets de fira del segle passat

amb un inesperat siurell. Feia pena haver de cremar aquella gran pagesassa tan ben feta, però al cap davall ho fan aposta. Després només et quedava el consol de pensar que l'any vinent en farien un altre, ah! i beure conyac cremat per llevar-se el constipat. Només faltaria tenir febre quan és festa!. Del siurell no quedà més que caliu encara que la calor que feia cremava el cul a les llebres. Va arribar dissabte i la festa va començar més tard de l'hora prevista, encara que per a molts la Rua començà ben brest si s'hi posaren a darrera hora.

La cosa més inimaginable que et poguessis pensar la trobaves allà, ben plantada. Qui ho hagués dit que la crisi hagués tengut el prou ceny de passejar-se en un dia com aquest? O, com podries haver endevinat que en lloc de trobar-te en mig d'una Rua et trobassis colcant en uns cavallets de fira del segle passat?. I mentre donaves una volta per veure-ho tot et regiraves en trobar-te un gran castell ple de bubotes, fantasmes, i altres criatures anormals que et feien més por que gràcia. T'envoltaven amb aquelles cares i vestits tan ben caracteritzats i arribaves a riure de bon de veres. És que els qui hi anaven no podien anar millor. Però no tot acaba aquí, perquè si et decidies a anar amb «zeppelin» per primera vegada en la teva vida tenies la oportunitat ben a la vista. Anaven ben «pinxos», aquesta, amb el vestit de mudar. Es veu que això d'anar amb segons quins transports no ho pot fer tothom qui vol. Sobretot ara que diuen que la crisi... Però tot i això Sor Tomasseta no estava gens empagueida de res. Perquè va sortir ben eixerida i falaguera per tenir una mica de festa com el qui més. Fins i tot es va fer acompanyar d'un enfilall de dimonions i dimoniots i un grapat de «pagesos» i «pageses» ben balladors. He posat endubte si és tan santa com es pensa, aquesta Catalina Tomàs, després de la rua que ens va oferir (Encara que al cap davall no ens fes cap heretgia!). Si t'agrada lan atura podies triar entre unes hores ben joves, uns gira-sols florits o una primavera renaixentista. En aquestes dates no podem oblidar la natura.

Mentre feies una volta per veure-ho tot et regiraves en trobar-te un castell ple de bubotes, fantasmes i altres criatures anormals tan ben caracteritzats

Entre bot i bot d'un cangur australià en veies passar moltes de disfresses. Jo no hagués gosat sortir al carrer amb mal temps vestida d'«enxufador», però si volies sentir-te a ple bastava que una bufada de vent et portàs unes meravelloses papallones. I com no, un gran estel que hi havia va poder prendre el vol sobre un enorme nigol. Ja era vistós ja, amb aquella coa tan vistosa de llacets. Ben mirat, ja que cada any fa vent per la Rua ho hem d'aprofitar. Mirau com són les coses! Això que diuen que correus no va mai bé i que tot arriba amb retard... Idò el dia de les disfresses duia un moviment i un despleg que feia por. El servei urgent anava i venia de cap a cap de poble. No els en faltà ni un de detall. L'oficina, postals i cartes, carters i unes bústies que semblaven agents secrets anant d'incògnit (Però que estaven molt bé) completaven un equip ben eficient. Per si això fos poc, no mancava un carter motoritzat que et duia les notícies mes fresques i el diari de la tarda.

Pels més presumits existia la possibilitat d'embarcar-te en un saló de bellesa i sauna no sé si molt recomenable. Que et feia ganes prendre una sauna? doncs ja ho sabies! podies aventurar-t'hi amb alguna mena de risc: Potser acabaris fet/a un/a persona «deu». I si els resultats no eren els prevists sempre tenies la sort d'anar a la congregació de bruixes i bruixots que decidiren fer la seva assemblea anual el dia de la rua. Supòs que tant podies demanar-los una bona anyada com un xarop maligne per llevar-te d'enmig a aquella persona que et fa tanta de nosa. Vaig estimar-me més no acostar-m'hi molt ja que prefereixo la pell de persona humana que no la d'un granot.

Per ventura varen fer passar els seus betums per uns embuts que es passejaven amb una desimboltura ben fresca.

No faltava de res, prou bé es veia que les idees d'enguany havien sorgit amb ganes. Tot anava acompanyat del més mínim detall. Crec que fins Scarlatta O'Hara es va decidir a fer

un passeig amb un vestit de paper de diari.

La passejada pels carrers del poble va anar beníssim. Els de Ca Na Munara, que s'aturaven en alguns cantons per a puntuar (en els quals tothom es componia), ens feren recordar un carnaval a Rio de Janeiro una miqueta llunyà. Cada any han tingut una bona idea per a desfressar-se.

Incidents crec que no n'hi va haver cap. Només el castell va veure's estret per passar per alguns llocs de la nostra vila. Al

final ja eren més de dos els que estaven esclatats i frissaven d'acabar la volta. I els premis, què? supòs que tots estàrem d'acord amb les decisions del jurat. Guanyar no podien guanyar tots, és prou clar. Trob que aquells que obtengueren els premis s'ho mereixien. Tanmateix tots ho passàrem de primera.

Amb la panxa plena i una miqueta alegres els festosos ens trobàrem al ball. Hi havia beure i música a voler fins a les darreres hores de la matinada. Ara que ja de tard no hi havia quasi ningú (sobretot que anàs clar!)

Llavors no ens tornàrem a trobar fins al dimarts, el darrer dia de festes. Hi havia ball de màscares i poqueta gent. Què hi farem!. Segur que molts de nosaltres el diumenge i el dilluns guardàvem la ressaca i el cansament d'aquests dies tan divertits que havíem passat. Bé, ara toca fer bonda. Sa Quaresma ha arribat per recodar-nos que no tot és bulla i que vénen quaranta dies d'abstinència que farà qui vulgui.

Sobretot i en nom de tots els que feim aquesta revista, volem donar l'enhòrbona als de Ca Na Munara per tota la feina que fan cada any i també en especial a tota la gent que participa i es crema el cap pensant idees per divertir tot el poble. Enguany ha estat una rua fantàstica. Felicitats.

Caterina Gelabert i Perelló

Una de la Rua

Una notícia que cal destacar: el dia de carnestoltes va esser el fet que cent-deu persones de Llubí després d'haver acabat la Rua anaren a sonar tots plegats.

Llogaren dos autocars, i anaren a un restaurant on varen fer molta bauxa. Malgrat que hi hagués guanyadors i no guanyadors demostram que tots els llubiners disfressats de diferents personatges no oblidam que ser llubiners no és un disfràs i això fa encara més poble.

Des de la revista volem animar al grup de Ca Na Munara i donar-li ànims per a que segueixi amb aquesta feina, tant amb la rua com amb el Siurell.

Perquè degut a ells la festa del siurell ja és una festa popular a Llubí i esperam que amb el temps sigui una festa tradicional estimada i apreciada per tots els llubiners. Molts d'anys.

P.P.M.

Foguerons a Llubí

Els primers mesos de l'any, els mesos del fred i en què els dies es comencen a allargar han tornat com cada any els foguerons a Llubí. Els foguerons, motiu de festa i alegria, on es canten cançons i gloses de picat, cosa que cada vegada es sent manco o quasi gens a Llubí. En el nostre poble enguany s'han fet uns cinc foguerons que comparat amb altres pobles són molt pocs.

La nit del dissabte de Sant Antoni, la nit dels foguerons per excel·lència a Mallorca, a Llubí només hi va haver un fogueró, el del Bar de Sa Plaça, en què Madò Antònia Pates, fent honor al seu nom va convidar a torrar llangonissa i botifarró a tothom qui en volgué.

Aquest és un dia que per la gran popularitat dels foguerons poblers a Llubí i a molts altres pobles aquesta festa està en un preocupant retrocés.

El dia vint-i-tres de gener la recentment inaugurada Penya Blaugrana de Llubí va convidar a tot el Poble, inclús als seguidors del Madrid, a torrar botifarrons i llangonissa i a beure un bon tassó de vi en un fogueró que presidit per una gran bandera, mitja senyera i mitja amb els colors del Barça, va fer a la seva seu a la Plaça de l'Església. Aquest mateix dia es va encendre un altre fogueró en el carrer dels Traginers, allà s'hi ajunten les famílies de'n Toni des Serral, en Toni de Son Costa i n'Antònia Fioleta que conviden als seus amics i veïns. La vetllada va estar acompanyada d'un tambor i unes xeremies i un bon grapat de coets com cada any per Sant Antoni.

Una altra vegada seguint amb la tradició dels Quintos d'anys passats, els d'enguany varen fer un fogueró en el Carrer de Maria Perelló. Com és habitual en les festes dels Quintos, la bauxa, la música, i el beure, que sempre hi són presents, varen durar fins ben entrada la nit.

També com cada any l'Escola de Ball va organitzar una petita festa en la qual no hi faltà un fogueró per a animar la vetllada. Aquesta vegada per mor del seu canvi de local va ser en el Carrer del Desaigua. Enguany la festa va estar un poc apagada a causa de la pluja, però així i tot la gent va anar a escalfar-s'hi i a fer qualcuna ballada.

La cremada del Siurell, una festa que no es veu a cap altre indret de Mallorca i tampoc pot ser de fora i on enguany es va conèixer un agument dels siurells respecte altres ocasions, va tornar a ser present per animar les darreres nits d'abans de la Quaesma. La concentració de siurells fou a la Plaça de l'Església, després se va fer una volta per tot el poble amb l'acompanyament d'una banda de tambors i trompetes. Els siurells més ben aconseguits foren el d'una bístia que estirava un carro amb una pepa i un siurell en forma de camilla. També és de destacar l'animació que durant tota la caminada va fer el Club d'Esplai Es Turó. L'acompanyament de la banda de tambors i trompetes fou molt encertada perquè varen fer que amb el rebumbori els veïns sortíssin al carrer i animassin la passejada. Una vegada acabada la volta es va procedir a la cremada del siurell; una pageda que treia un poal d'aigua d'una cisterna, enmig d'un gran silenci i després d'una gran ovació i amb les lamentacions d'alguns per la llàstima que els feia cremar, com cada any, aquesta obra d'art.

LA FLAMA S'APAGA, LA LLUM PERDURA EN EL RECORD.

Biel Gelabert i Perelló

Anada a veure el Barça

L'autocar va arribar tard, tot eren nervis i ganes de partir.

Dins l'autocar cantàrem, tots junts sense cansar-nos, les cançons del Barça fins arribar al port.

El vaixell navegava al seu ritme cap a la Ciutat Comtal i nosaltres amb una il·lusió molt gran, només desitjàvem arribar-hi per fer realitat un somni tan esperat per molts de nosaltres: anar a veure el Barça dins el Nou Camp.

Per uns la nit va ésser molt llarga, altres no se'n temeren de res.

La Villa Olímpica fou la primera visita que férem just arribar a Barcelona. Seguidament anàrem a omplir la panxa, i a passejar per la gran Ciutat que és Barcelona.

Més tard, devers les 12 h. del migdia, arribàrem al Camp del Barça, on anàrem a visitar el Museu. Tot eren fotografies al voltant de les copes del Barça. La més desitjada era la darrera aconseguida pel Barça «La Copa d'Europa» que just als seus peus hi estava, als ulls de tots, l'arma inofensiva que fou possible el gran deliri d'alegria del 20 de Maig de 1.992: LES BOTES D'EN KOEMAN.

Dinàrem a Montcada al restaurant Ca La Roser. Tothom es va llepar els dits de bo que era o almanco una servidora.

Després d'haver dinat, uns anaren a veure el partit del Barça B i el Madrid B, per començar a encalenticar l'ambient; i altres anaren fins al centre de Barcelona amb el Metro.

L'hora més esperada ja arribava, els peus ja no podien donar més de si, s'havia d'arribar el més prest possible al Camp. Entràrem per l'acés i per la porta, allà hi havia els guardes que et registraven per assegurar que no duguessis qualque cosa que pogués fer desagradable una tarda de fútbol, sense violència. Després de passar els controls, ja estàvem al lloc més desitjat i esperat de tot el dia.

Eren les 20 h. faltaven 30 minuts per començar el partit, el tmeys suficient per anar col·locant-nos al millor lloc per no perdre cap detall.

Per fi són les 20 h. i 30 minuts, l'himne del Barça comença a sentir-se, les senyeres estan totes enlairades i els jugadors surten a la immillorable gespa del Camp Nou. Tots ja tenim la carn de gallina i comença la gran festa per tots els que sentim els colors blaugrana.

Del partit en concret, no en faré gaire comentaris. Tots els que varen tenir l'oportunitat de veure'l ja han pogut expressar la seva pròpia opinió.

Per Resumir tota la història contada, us diré que ens ho passàrem d'allò més bé i Déu faci que ho poguem repetir moltes de vegades.

ENS TORNAM A TROBAR PER ANAR A VEURE EL BARÇA.

Xisca Bauça Gelabert

Sa Rueta

El Dijous Llarder, a les tres entrarem a l'escola. N'Antònia va pintar els mestres: na Mª Bel i en Maties. Els nins ens dividírem en dos grups, llavors entrà en Jaume disfressat de càmera i ens filmà.

Sortírem a defora i ens col·locaren per ordre d'estatura i ens ficàrem a davall els cucs. Les mares ens miraven.

Desfilàrem pels carrers i tota la gent ens feia mambelletes. Els dos cucs corrien i ballaven pels carrers, mentre passàrem per la Taperera na Maria i l'altra gent ens donaren una bossa de caramels per tots els nins. Passàrem per la Plaça de l'Església, hi havia molta gent. Baixàrem pel Carrer Nou i anàrem a la Plaça de la Carretera. Vèrem els altres cursos:

Els més grans duïen carrosses fetes seves.

Entràrem molt cansats. A l'escola les mares ens donaren coca i beguda.

La rueta va ésser molt divertida.

Nins i nines de 4art i 5è d'E.G.B.
Col·legi Públic «Durán-Estrany»

Demografia

DEFUNCIONS

Joan Munar Vallés. 84 anys. (11.1.93)

Joana Aina Darder Frontera. 87 anys (12.1.9)

Domingo Mestre Perelló. 76 anys. (20.1.93)

Jeroni Gelabert Llompart. 75 anys (23.1.93)

NOU POU

pollastres
desfet de pollastre
gallines
conills
ous

DISTRIBUÏDORS:
Germans Perelló S.A.

Carrer Cardenal Cisneros, 65
INCA

Telèfon: 88 10 32

MATRIMONIS

Antoni Perelló Tortell i Margalida Alomar Gelabert «Na fornera» (30.1.93)

6 cursos a Llubí

A Llubí la cultura pot estar d'enhorabona.

Amb el començament del curs 92/93 es varen posar en funcionament uns cursos culturals i l'escola d'adults amb una gran acceptació per part de la gent del poble.

Encara que alguns cursos que s'exposaren no interessaren gaire, altres com el de cuina, que és el que té més aprenents, han tengut empena, i es duen amb força per la nostra gent.

Els llubiners diran després, tots satisfets que ells de cultura baixa res. I qui no hi va, potser, és per falta de temps, però així i tot animau-vos per un altre any.

Caterina Gelabert i Perelló

CUINA

Professor: Rafel «Busquet»

Persones: 86

Horari: Dimecres (20 - 22 h.)

PINTURA

Professor: Pep Riera «Cabo»

Persones: 23

Horari: Dimarts i divendres (17 - 21 h.)

CATALÀ

Professora: Maria Llompart

Persones: 13

Horari: Divendres (20 - 22 h.)

TALL I CONFECCIÓ

Professora: Catalina Mariano

Persones: 18

Horari: Divendres (18 - 20 h.)

MACRAMÉ

Persones: 18

Horari: Dijous (17 - 19 h.)

BRODAT

Horari: Dilluns (15'30 - 17'30 h.)

CONSTRUCCIONS

DARDER

Sa Carretera nº 46, 1er
Tel: 52 23 16 Llubí

Restauració d'antiguitats i mobles d'època

Bartolomé Palmer Bonnin

Mestre Restaurador

Carrer de la Carretera, 73

Tel. 52 24 33

Particular: Creu, 50

Perruqueria

Tomeu «Titina»

Home - Dona

Plaça des Mercat, 11

Tel. 52 00 47

SINEU

Tancat els dilluns i divendres

**SUPER
Can Porret**

Doctor Fleming nº 6

Telèfon: 52 21 92 Llubí

FUSTERIA

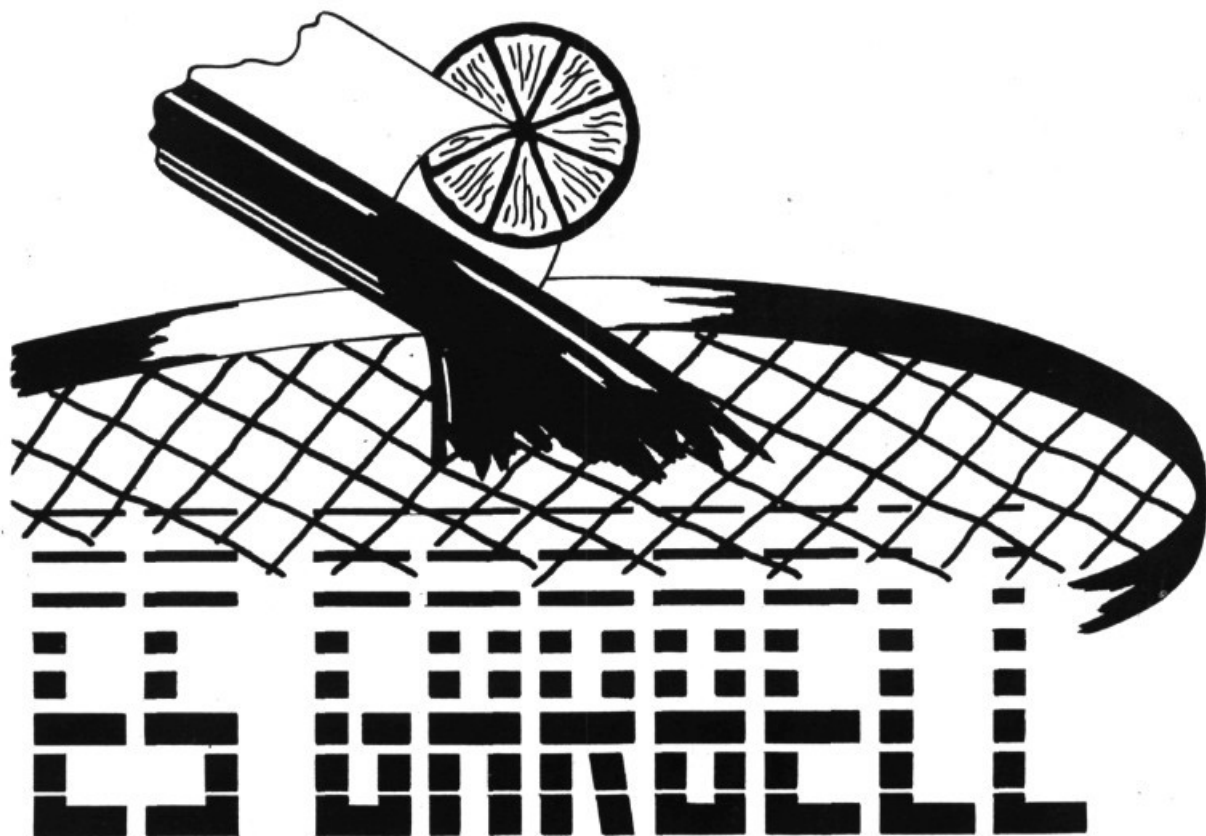
BAUZÀ - PERELLÓ

Mobles de cuina, mobles a mida,
fusteria en general

Sa Carretera 73

Tel. 52 24 33

LLUBÍ

C/ Plaça de la Carretera nº 1 — Llubí

Introducció:

Com tot mitjà d'informació sigui oral o escrit, estatal, nacional o local, aquesta revista comptarà amb un espai dedicat a la política, o millor dit, unes planes d'informació sobre la feina que realitzen i els acords que prenen les persones elegides pel nostre poble i que ens representen a l'Ajuntament.

Partint del punt que UDOL és una revista totalment independent, que no pertany a cap partit polític i que la seva finalitat és intentar que Llubí tenguí una revista d'informació local, com altres pobles del seu entorn (Sa Pobla, Muro, Maria de la Salut, Inca...); la informació d'aquesta secció serà plenament objectiva. Som conscienciosos que això és una tasca molt difícil però possible.

Podríem dir que és difícil principalment per dos motius:

-Quan es critica una persona o grup de persones, sigui una crítica positiva o negativa, es deixa al marge una altra sèrie de persones suposant que aquestes actuen millor o pitjor que les primeres. Aquest problema tan sols es pot solventar confiant en l'honestetat de l'escriptor i en un mínim de cultura i informació del lector.

-El segon motiu i més natural, és senzillament que cada persona és un món; és a dir, cada persona té una manera de pensar, una manera de fer les coses, una manera d'expressar-se; en definitiva una manera d'esser. Com podeu comprendre això és irrenunciable i si qualcú hi renuncia deixa d'esser persona o almanco persona amb vida pròpia.

És possible dur aquesta tasca endavant d'una manera objectiva perquè nosaltres no volem que quan es llegui aquesta part de la revista, un grup de gent estigui alegre i l'altre tris o enfadat, no intentem la divisió del poble sinó tan sols donar una informació vertadera i interessant per a tots.

En aquest primer número d'UDOL intentarem explicar els acords més importants adoptats per l'Ajuntament en aquests primers mesos de 1.993.

Per primera vegada les actes en català

Des de la sessió ordinària de l'Ajuntament Ple celebrada el dia 26 de gener de 1.993, cal destacar dos temes importants:

-El primer i tal volta el més important, és que s'aprovà per unanimitat que les actes dels plens es redactin íntegrament en català. Això no seria notícia si no haguéssim comprovat que l'acta del Ple del mes de gener s'ha redactat en català. Deim que no seria notícia, perquè aquesta proposta ja havia estat feta altres vegades pel grup nacionalista de l'Ajuntament i aprovada pels altres, però no havia obtingut el fruit esperat; principalment, pareix, per problemes tècnics.

-El segon és la presa de possessió de dos nous regidors: En Domingo Quetglas Ferragut pel grup municipal C.D.S. i en Damià Perelló i Fiol pel grup municipal P.S.M. Els dos regidors varen optar per la fórmula de la promesa, i no la de jurar, d'acatar la Constitució. Hem de destacar que el nou regidor nacionalista va afegir l'incís següent: «no renunciant als Drets del Poble Català, a l'Autodeterminació i en conseqüència, a la Independència». Aquest incís l'han emprat els partits nacionalistes de diverses Comunitats Autònomes com la Basca, Gallega, Catalana, Valenciana i la nostra.

Altres temes d'interès que es van tractar varen ésser:

-Pla de Millorament de Façanes.

Per unanimitat l'Ajuntament va aprovar acollir-se al Pla de Millorament de Façanes de 1.993. Aquest Pla consisteix a conservar el patrimoni artístic del nostre poble, per tant el que es preten és millorar les façanes dels edificis ja existents, però no la dels que es vulguin fer de bell nou.

És important tenir en compte que es tendran presents uns criteris de selecció com són: els valors arquitectònics, tradicionals, populars, la seva situació, condicions d'habitabilitat...

El principal avantatge d'aquest conveni següent entre la Conselleria de Cultura del Govern Balear i l'Ajuntament de Llubí és que es podran concedir subvencions fins el 60% del total del pressupost necessari per fer les obres.

El termini de presentació de sol·licitud és fins al 31 de Març de 1.993.

-Plantació d'arbres a S'Ermita.

També es va aprovar per unanimitat la proposta presentada pel Grup Municipal PP-UM de dur a terme una plantació d'arbres (pins i alzines) a S'Ermita.

Hem de tenir en compte que el vertader impulsor d'aquesta acció ha estat el rector de Llubí, que va exposar el tema als diferents grups municipals i que, a la vegada, ha fet moltes de les gestions per a poder aconseguir els arbres a Sa Canova.

-Hospital d'Inca.

El grup PP-UM va presentar una moció en la qual es demanava la construcció de l'Hospital de la Comarca d'Inca. Aquesta moció fou aprovada per 7 vots a favor i una abstenció, la del regidor Damià Perelló i Fiol (P.S.M.) el qual va indicar que estava d'acord amb la urgent necessitat de la construcció d'un hospital públic a Inca però s'abstenia perquè «la presentació d'aquesta moció respon més a una maniobra política de caire electoralista, en oposar-se als interessos del P.S.O.E. que a la convicció de la necessitat d'aquest hospital».

Guillem Llabrés

tretze anys presidint la poltrona de l'Ajuntament

Vàrem pensar que per aquesta nova publicació que neix dins el nostre poble valia la pena anar a parlar una estona amb el nostre batle, el qual ja fa tretze anys que presideix la poltrona de l'Ajuntament.

Vàrem creure que seria important aprofundir dins la seva personalitat, no tan sols ens interessàrem per qües-

tions polítiques, parlàrem i opinàrem sobre coses referents a la societat i també li plantejàrem qüestions referides al món de l'indústria.

Des d'aquí volem donar-lis les gràcies per la seva bona disposició i per haver-nos aguantat quasi una hora fent-li preguntes i unes quantes fotografies.

Pel que guanyes hi ha més disguts que alegries

POLÍTICA

-Com valorau aquests tretze anys fent feina pel poble?

-Reconec que la feina que he fet l'he feta de gust perquè sinó ja no m'hauria tornat presentar. He estat un batle, puc dir, que com a polític no, el que passa és que per ser batle d'un poble com Llubí has d'estimar el poble perquè per el que guanyes hi ha més disguts que alegries.

-Ens podrieu contar els vostres inicis dins el món de la política?

-Quan em vaig presentar per primera vegada em vaig presentar de segon; no sé si va ser una jugada que llavors l'amo en Rafel Ramis no va acabar l'any, va dimitir i me tocava entrar jo perquè anava de segon. Però jo no volia ser el batle i vaig fer entrar l'amo en Bernat «Es Fuster» i per mi tenia un destí de ser

batle i es va posar malalt durant mig any que va ser batle, no sé si va arribar, va acabar amb un gaiato i va quedar inútil i jo vaig entrar com a batle accidental i ho vaig ser un any i busques i llavors em

L'oposició que hi ha ara no és oposició, avui amb el PSM tot va una bassa d'oli

varen dir «no et queda més remei que entrar» i hi vaig tornar i fins ara.

-Qui vos va empènyer a presentar-vos per batle? Amb quins grups vos hi heu presentat?

-Això va ser en les primeres eleccions

de totes que hi va haver; vengueren a cercar-me en aquells moments que hi havia n'Albertí que era el jefe del partit UCD de Mallorca. Llavors em vaig presentar amb UM i la tercera candidatura i quarta també amb UM.

-En què ha canviat l'Ajuntament del primer any que éreu batle a ara?

-Bé, jo et faig saber que quan vaig entrar no hi havia res a Llubí; hi havia el futbol mal arreglat, no hi havia pista de futbol, ni piscina, ni cine. El temps que vaig ser batle a últims de la primera candidatura hi havia el cine tancat, estava en ruïnes i jo i en Toni de ses Planes, que era es segon, vàrem pensar que trobar un local com aquest a prop de l'Ajuntament ja no es trobaria mai. Compràrem aquest local i Llubí va ser un dels primers pobles que va tenir Centre Sanitari, va ser un dels primers pobles, com a poble petit, que va tenir biblioteca perquè vàrem tenir local i a poc a poc hem tornat a reconstruir el que abans era un escenari a on s'hi representaven comèdies, pel·lícules...

-Com valorau la feina de l'oposició?

-Jo sempre dic que l'oposició és oposició perquè l'oposició és igual a una empresa que l'obrer sempre ho pot fer bé, pot ser un bon obrer, però l'amo passa a darrera i sempre veu petits defectes. L'oposició, en general, no viu una línia de l'Ajuntament, sempre només va a cercar el ganxo. Ara, hi ha oposicions que són constructives, per exemple l'oposició que hi ha ara que no és oposició; així com el PSM avui tot va una bassa d'oli hi va haver uns anys que el PSM no era el mateix, era una oposició destructiva, persones que insultaven, en primera no varen voler tenir un càrrec ja per fer oposició forta, malgrat això no

No faig contes tornar-me a presentar

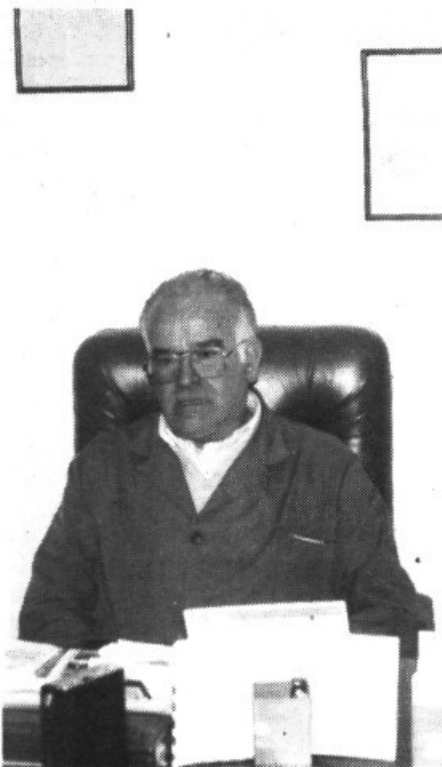
mos aturarem per res.

-Vos heu sentit mai atacat en l'honor personal a causa de fets o qüestions polítiques?

-No, jo no perquè, la veritat, he fet les coses iguals que si les fes per jo, a mi no n'hi haurà cap que em faci tornar vermell que jo hagi estat ficat dins la corrupció perquè sempre he tengut perjudicis. Si he fet una obra l'hem feta i l'he estirada igual com si fos per jo i me n'he preocupat.

-Què opinau sobre els darrers fets que han passat dins Unió Mallorquina?

-Jo, la veritat, no estic dins el consell polític d'UM, no hi vull estar; ara, UM jo crec que si quan va començar a l'altre congrés que hi va haver que n'Albertí va entregar la dimissió com a president d'UM; que si a un «tio» com en Tomeu Vidal, com en Pere Morey, que també està destituït del partit, i totes aquestes persones els haguessen aturat ja des d'un principi a lo millor UM estaria molt més amunt que no està. Jo el que no puc fer és que tu i jo seguem amics i jo me doni conta que me fots i jo vulgui seguir sent soci teu; jo d'una manera o l'altre t'he

La crisi ha afectat la meua empresa

de treure. No pagava i altres cosetes que supds que ara van davall i que no sabem.

-Quins projectes més importants es pretenen dur a terme en benefici del poble en aquest any que ha començat?

-Aquesta obra que tenim a la Plaça de l'Església que ha de ser Local d'Acció Social; jo no ho veuré perquè la veritat no faig contes ja a les pròximes eleccions tornar-me presentar, he tomat gris dins l'Ajuntament. Això de tants d'anys arribes a tomar gris. Aquesta obra ten en conte que ara es fa la primera i segona fase i la tercera quasi quasi és segur que anirà incluída dins el Pla d'Obres de Servei d'enguany i que serà ja els acabats. Aquesta obra si l'Ajuntament no s'en-grandeix, no es pot engrandir pels veï-

nats, no quedarà més remei que algunes dependències de l'Ajuntament s'hauran de passar aquí perquè la biblioteca està en aquell tercer pis i allò pareix un sostre. I tu diràs i com així un temps hi havia 2 o 3 empleats i s'arreglaven? Si, però és que avui hi ha molts més serveis que no hi havia abans. Avui un Ajuntament no és tan sols servicis, hi ha aigua potable, basures, hi ha moltes més coses.

-Creu que al poble li fa falta alguna cosa?

-A un lloc sempre falten coses, ara el que hem de pensar és que segons quines coses Llubí, quan estaran fetes no els podrà mantenir.

-I ni sobra alguna?

-De moment no; si no les tuden les podem aguantar.

Jo crec que és bo que com a mínim es fassin tres messos d'instrucció

-No són molts anys, tretze, dins un Ajuntament?

-Per jo m'han passat molt aviat. Jo crec que hem de donar lloc a la gent jove que ve darrera i llavors sempre he duit a terme una tàctica en tot, que m'estim més que diguin «se ha retirado un valiente, que ha mort un covard» (rialles); jo duc aquesta tàctica. Jo reconec que jo em puc aguantar molt bé però ja tenc molts d'anys i jo dic que els joves han d'anar a darrera, que pentura en coses van bé i en coses van equivocats, bé, ja se'n desfaran. Jo em començ a decantar segons amb quines coses, amb aquesta

**M'estim més que diguin:
«se ha retirado un valiente,
que ha mort un covard»**

ASSEGURANCES GENERALS

GABINET DE GESTIÓ EMPRESARIAL GESEM PERELLÓ & CIA S.L.

*Bisbe Llompart, 40 - INCA
(Galeries Molí-Vell)*

ANTONIO PERELLÓ PERELLÓ (Economista)
MIGUEL PERELLÓ ALOMAR (Assessor Laboral)

Tel. 50 43 71
Tel. 52 22 48

N'hi ha que fan massa comèdia amb l'assumpte del català

candidatura que tenim jo som el batle però tenc donades a cada regidor un treball per a que cada qual faci el seu.

SOCIETAT

-Què opinau sobre el servei militar, els objectors de consciència i quant de temps trobau que s'hauria de fer el servei militar?

-Jo vaig ser el primer reemplaç que va sortir per excedent de cupo i jo vaig fer tres mesos de servici. Jo crec que tots l'haurien de fer. Dels objectors de consciència no me'n parlis perquè amb això no estic massa fort. Duen unes idees de prestar aquest servici i no fer el servei militar; de totes maneres fan un servici però jo crec que el servici militar si justament vos agravia un poc n'hi ha a ca seva que mai han estat a les ordres de son pare. Al manco quan fas tres mesos de servici els diuen «firmes» i si no hi estàs t'hi posen. Quan jo vaig fer el servici militar tenia un tinent i sempre els horabaixes quan acabava la instrucció me deia: Què tal Llabrés, com va això? i jo li deia que bé perquè a ca nostre era com un corté. Mon pare si no fèies bonda es treia la corretja i... No és com ara que els fills molts insulten son pare; jo crec que és bo com a mínim que fassin tres mesos d'instrucció i coneguin el que és el servici militar.

-Sobre els nacionalistes i el naciona-

lisme, què en pensau?

-Amb aquest tema no hi vull entrar ara perquè tots tenim unes idees; jo vaig dur l'idea de ser d'UM o d'UCD i l'altre vol ser del PSM i l'altre vol ser del PSOE.

Jo et dic que si ens anam a Madrid amb el mallorquí no' ens escoltaran, ara jo

De burreria cada vegada n'hi ha més

crec que és bo que es qui és mallorquí sabi escriure en mallorquí i el sàpiga xerrar, això el veig clar. Ara trob que n'hi ha que fan comèdia de més amb aquest assumpte de català. Jo dic que es pot aprendre i es pot escriure, jo el veig bé, ara no donar-li tanta importància. Que l'ensenyin als col·legis de Mallorca jo també el veig bé, no estic en contra, aquí mai m'he posat en contra.

-I de la violència què en pensau?

-Avui no podem dir que fos com el temps de la dictadura però jo crec que de la marxa que anam haurà de tornar entrar això.

-Creu que s'arribarà a aturar?

-No basta una persona però crec que s'arribarà a aturar.

-He sentit a dir: «quan hi havia en

Hi haurà pubs de Sineu que se tancaran perquè no els poden frenar

Franco no passava això». Opina el mateix?

-Jo crec que hi ha moltes coses a discutir, no hem de confondre l'ordre quan hi havia en Franco o perquè hi va haver una Guerra Civil i uns mataven als altres; jo no ho vull discutir perquè jo no el vaig veure. Jo reconec que també és un poc... però també ara és un poc massa.

Jo aquí en 25 anys no he tancat en clau, fa 4 o 5 anys que tanc; sempre les portes quedaven empeses, fins que m'entraren un vespre i no se'n varen dur res i de llavors ençà tanc però sempre havia deixat obert.

-Què opinau sobre les idees del joves?

-D'idees ni ha moltes perquè ni hi

FOTOGRAFIA i VIDEO-CLUB

J O V E

C/ Traginers, 55
Telèfon 52 25 78
07430 LLUBÍ

**CLEAN
MARKET** s. c.

DISTRIBUCIONS I MANTENIMENTS

C/ Sant Francesc, 8-3° C
07300 INCA

Productes
químics
Accessoris
sanitaris
Cristallització
Enrajolats

qualcun que ni estudia, ni vol estar a les ordres i en tocar les deu se'n va al cafè i és menor d'edat i beu whiskis i es posa a jugar en el cafè; això no el veig bé però això tenen la culpa els pares. De burteria cada vegada n'hi ha més. Ahir mateix jo era a una reunió de la Mancomunitat hi haurà pubs de Sineu que es tancaran perquè no els poden frenar. N'hi ha que cerquen les lleis de bon de veres.

Veig molt bé el nivell de vida de la joventud, que té un altre manera, ara fins a certes coses. El jovent d'avui té més ventatges perquè jo vaig anar a escola fins als vuit anys i mig, no tenc ni certificat d'estudis.

NEGOCIS

-Fa molts anys que teniu aquest negoci?

-Uns trenta anys.

-Varen ser durs els començaments?

-Varen ser durs però ara ho són més; això fa dos anys que està més dur que els començaments.

-Com empresari, costa molt dur endavant una empresa com la seva?

-Jo et faig saber que l'empresari avui crec que el primer que ha de fer per mandar-la és saber-la dur i saber fer les feines.

-Abastiu tota Mallorca?

-No.

-Rebeu productes de fora? D'on?

-Sí, hi ha molts de productes que no es fan a Mallorca. Duim «cordero» de Nova Zelanda, pollastre francès, patata francès, holandès...

-Què opina arreu de la crisi que tant es parla ara?

-Ara és grossa la crisi, grossa perquè

Rebem productes de Nova Zelanda, França, Holanda...

l'hosteleria es veu ben clar que l'hi han tancat el grifo, que molts marxaven amb crèdits. L'hoteler fa tres anys que no ha pogut pujar preus i els gastos l'hi han augmentat d'un quinze a un 20% i clar avui la part financiera està molt malament.

-Afecta la seva empresa?

-Molt.

-Com afecta a una empresa com la seva o què ha suposat entrar dins el Mercat Europeu?

-Per noltros ha anat molt malament.

-Faríeu pagar aranzels a una companyia o empresa estrangera de fora que perjudicàs a la seva empresa?

-Jo et faig saber que per exemple a França aquest any no l'altre hi va haver moltes exportacions de pollo cap aquí i l'Estat subvencionava un tant per cent del quilògram de pollastre perquè traguessin el seu producte. Per exemple hi havia un excés de gra, com l'havien de treure? L'havien de cremar? Si el cremaven cremaven una producció, en canvi la subvencionaven 20 o 30 ptes. per quilògram, les granjes senguien produint igual, aquesta gent no creava atur.

La crisi ha afectat la meua empresa

Enguany, perquè hi ha aquesta crisi? Perquè l'hosteleria l'any passat ja va partir a no créixer. De fet paguen uns aranzels, hi ha temporades que paguen més que les altres; no és un preu fix, ara diuen que els llevaran. L'assumpte de la carn aquí, no és que això la perjudiqui molt perquè el que passa és que hi ha un tant per cent molt petit de gent que vol fer segons quines feines; clar la gent jove que puja, en general, li va molt bé treballar a una hosteleria, després atur i tot això i segons quines feines ja no trobes personal.

En segona el problema d'haver entrar en el Mercat Europeu és que aquí per exemple el mè principalment que ha baixat molt de preu degut a que la pell no val res, no pareix res i un temps que el marge comercial d'un xot serà el que tenia la pell i ara no val res.

Amb aquesta pregunta acabarem la nostra conversa amb el batle del nostre poble. Hi ha que dir que també es comentà que en el cementiri es duran a terme unes obres d'ampliació, parlarem que ell va poder fer obrir el carrer General Mola quan els batles anteriors no ho havien fet, els plànols d'aquest carrer ja estaven fets de quan el seu padrí de Son Barraquer era batle. També ens comentà que l'altre dia havia anat a la Conselleria hi ja havia aconseguit una música per la festa de l'Ermite; degut en aquest tema ens parlà que quan era petit la festa de l'Ermite acabava amb una música a la Plaça. Hi ha que dir que ens va dir que si els necessitàvem per res ja sabíem on era ca seva; d'aquí li donam les gràcies de tots els qui formam l'equip d'UDOL.

Xesc Perelló
Pere Planes

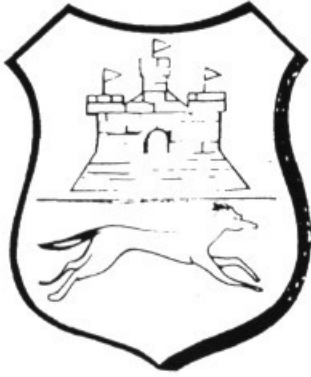
es tragi

CONFECCIÓ • ESPORT • PERFUMERIA

Traginers, 1
LLUBÍ

més blanca
lavanderia

Avinguda San Vicenç
MURO
Tel. i Fax: 86 00 65

AJUNTAMENT DE LLUBÍ

**L'AJUNTAMENT DE LLUBÍ
RECOLZA I ENCORATJA AQUEST
NOU PROJECTE INFORMATIU
TAN NECESSARI EN EL
NOSTRE POBLE**

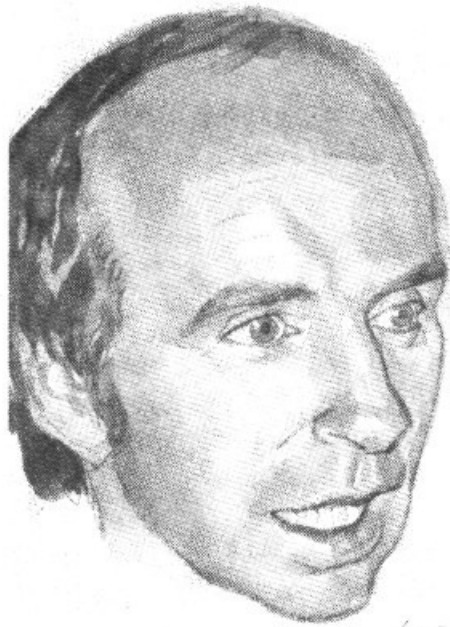
Reivindicant en Llach

Ara que està tant de moda l'anomenat rock català entre el jovent, del qual jo mateixa em declar fervent admiradora i que veig totalment necessari per un redreçament cultural del nostre país, vull reivindicar també des d'aquest sector de la societat la figura d'en Lluís Llach, precisament ara que se celebra que fa 25 anys que es dedica a la música.

Per mi, en Llach és un dels cantants catalans, juntament amb Raimon, que millor ha sabut compaginar la cançó reivindicativa amb la música de qualitat. Al llarg dels anys que s'ha dedicat a la música ha sabut evolucionar i incorporar-hi sempre elements nous, agradin o no.

Dels grups actuals pens que Els Pets són gairebé els únics que no han oblidat en les lletres de les seves cançons alguns dels aspectes que avui en dia cal reclamar i que, a la vegada, poden «sobreviure» dins el complex món discogràfic.

Les reivindicacions del cantant empor-

Lluís Llach, que aviat tornarà a deleitar amb la seva música a tot el seu públic mallorquí els dies 9, 10 i 11 d'abril a la sala magna de l'Auditori.

danés han estat i són nacionalistes, en defensa dels drets dels pobles oprimits («Venim del Nord, Venim del Sud, L'estaca, País petit, Palestina»), socials (*La gallineta*), pacifistes (*Insubmís*), en defensa de la llibertat sexual en particular (*Amb el somriure la revolta*), i de totes les llibertats en general.

El seu darrer disc és una recopilació de temes vells i d'altres de més nous que el cantant ha anat modificant i que per això no tenen gust al passat, a nostàlgia; per aquest motiu probablement el títol del disc sigui *Ara*.

En Llach mai no ha volgut abaratir els seus somnis i s'ha mantingut al llarg d'aquests 25 anys fidel a les seves idees sense deixar mai de banda la renovació musical.

Silvia Ribas

Fusteria

Rafel Munar

PORTES, PERSIANES, MOBLES DE CUINA,
ESTANTERIES, TOT EN FUSTA

ESPECIALITAT EN VIDRIERES CORREDERES

HERMÈTIQUES HERRATGES ALEMANYS

Roca Llisa

Tel: 52 21 35

Llubí

Construccions

Vicenç Bergas

Carrer Roca Llisa, 67

Tel. 52 21 04

Bar DAVID

Especialitat en: Entrepans

tapes variades i,

sandwichs

Reina Esclaramunda, 5

Tel. 72 62 82

CIUTAT

MUSEU

BAR - CENTRAL

Sa Carretera, 54

Tel: 52 20 23

Llubí

Una història en espiral

Revista elaborada pel club d'esplai (1976-1977)

Dins aquesta secció es farà conèixer d'una manera fidel la Història del nostre poble. Aquesta secció tindrà com a objectiu el sentir-nos més llubiners ja que com a poble hem de conèixer les nostres arrels, els nostres avantpassats, etc.

Per finalitzar aquesta petita introducció, ja que el tema d'aquesta secció és la Història, donaré una de les moltes definicions d'aquest concepte. Crec que és de les més encertades: la Història es la ciència que estudia el passat dels homes dins la societat.

LA REVISTA, UNA HISTÒRIA EN ESPIRAL

Perquè aquest títol?. Doncs bé, per una raó molt senzilla i és que a Llubí des de 1976 fins a 1988 han anat sorgint una sèrie de publicacions (mensuals, bimensuals, etc) amb les seves pròpies característiques, però totes al final acabaven igual: la desaparició.

Per tant és una història en espiral, ja que en un temps determinat varen passar una sèrie d'esdeveniments que no es repeteixen exactament sinó que són semblants, és a dir neix una publicació i al cap d'un temps desapareix.

En aquest apartat es desenvoluparà l'evolució de les revistes des de 1976 amb l'aparició de la revista el Llop, passant pel Pu-put, Papers de la Sala, Revista de l'Escola fins arribar a la darrera publicació que s'ha fet a Llubí que va ser Castell Llubí.

EL LLOP (1976-1977)

Aquesta revista va ser publicada pel Club d'Esplai. La primera revista va sortir al carrer el 25 de desembre de 1976, la segona va sortir el mes de març de 1977 i la darrera va sortir el juliol de 1977.

La finalitat d'aquesta revista era fer conèixer el treball que portava a terme el club. Es parlava de l'organització interna del Club, es feien estudis per conèixer millor el poble, es tocaven temes internacionals, de l'art (article sobre el Cubisme), passatemps i esports entre altres coses.

La publicació era en castellà però cal dir que en el darrer número va aparèixer un reportatge en català. Cal destacar d'aquesta publicació, l'entrevista que varen fer Rafel Fiolet i Biel Coves a Francesc de Borja Mollí.

En aquell temps el Club d'esplai estava format per Joan Planas, Miquel Perelló, Joan Planas Ferragut, Joan Ramis, etc.

Per concloure hem de dir que aquesta revista no va sortir a la venda. Es donava a cada al.lot que anava a l'esplai.

PU-PUT (1979-1980)

El primer número de la revista Pu-put va sortir el desembre de 1979 i la darrera el novembre de 1980. En total en varen sortir al carrer cinc números i el seus impulsors varen ser en Biel Frontera i en Tomeu Perelló.

Solo para adúlteros

Revista molt polèmica per les seves sàtires i crítiques (1979-1980)

Aquesta revista en un principi s'havia de publicar cada mes però a partir del número 4 varen començar els problemes ja que va sortir en dos mesos de retard i la darrera publicació es va fer el Novembre.

Era una revista independent i s'identificava totalment amb el poble Mallorquí sense fer cap discriminació social.

Tenia un caràcter satíric, crític, etc. i parlava sense cap pèl a la boca dels temes conflictius que havien transcorregut a la vila.

Entre els seus col.laboradors destacaven Guillem Feliu, Joan de son Xorma, Joan Francesc March, El Gat Vell (que es va morir quan encara es publicava la revista), etc. En els primers números varen fer un tiratge d'uns 200 exemplars i el preu era de 25 pessetes.

Aquesta revista era una publicació que oferia informació local i les seccions més habituals eren de cuina, llinatges, històries, esports, pu-putades, esglèsia, etc.

Aquesta publicació va deixar d'aparèixer per mor que determinades persones es van dedicar a pressionar i amenaçar greument els seus col.laboradors.

Per finalitzar cal dir que aquesta revista va ser la primera que va publicar tots els seus articles en català i també s'ha de resaltar la popularitat que tenia fora del poble.

EL LLOP (1981)

Aquesta revista va ser fundada per l'Obra Cultural Balear i tan sols va sortir un sol número.

La llengua d'aquesta publicació era en Català i els seus fundadors varen ser entre d'altres: Xesca Bauçà, Joan Arrom, Biel Alomar, Rafel Perelló,...

La finalitat d'aquesta revista era transmetre al nostre poble una mica de cultura que molta n'hi faltava. Aquesta revista parlava sobretot de les notícies que passaven a Llubí, es veu que s'identificaven molt amb el poble pagès ja que hi havia una sèrie de seccions dedicades als pagesos.

En aquesta revista destaca l'entrevista que varen fer a l'amo en Lluc Bergas i el reportatge de John Lennon que havia mort el mateix any.

La revista no es va tornar a publicar ja que l'Obra Cultural Balear va desaparèixer per motius laborals.

COMUNITAT ESCOLAR DE LLUBÍ (1986-1988)

La Comunitat Escolar de Llubí va sortir per primera vegada el mes de febrer de 1988.

Aquesta revista es publicava cada dos mesos o cada mes se-

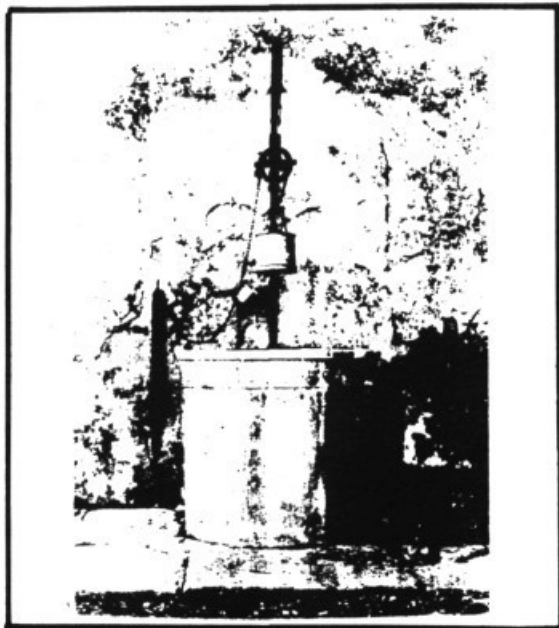
Aquesta revista fundada per l'O.C.B., només va publicar un número

gons com es desenvolupava el curs. Els encarregats de fer aquesta publicació eren Toni Gelabert que era el president de l'APA, els alumnes de vuitè d'EGB i els professors Antònia Mas, Angel Morer i Miquel Campaner entre d'altres.

En varen sortir 12 números. Aquesta publicació al principi en bilingüe però a partir del n° 7 tots els articles varen ser escrits en Català.

CASTELL LLUBI n. 10

Gener-Febrer 1988

Gaudirem d'aquesta revista durant tres anys.

Aquesta revista tenia una doble intencionalitat, la primera era fer a conèixer als pares l'escola de Llubí i la segona i més important era fer participar d'una manera atractiva als estudiants, ja que aprenien a escriure i a formar-se literariament.

Aquesta revista va desaparèixer perquè hi va haver una sèrie de professors que la varen enviar a altres centres i en va provocar la dissolució.

Carnisseria Castell

Plaça de l'Església

Tel. 52 20 59

Llubí

PAPERS DE LA SALA (1983-1985)

Aquesta publicació era pròpia d'un partit polític, el P.S.M., i era un bolletí informatiu que parlava de les tasques que duia a terme aquest partit i, a la vegada, donava el seu punt de vista de l'actuació de la majoria municipal.

La periodicitat d'aquesta publicació era irregular ja que des del juliol de 1983 al febrer de 1985 varen sortir 6 números.

Estava redactada en Català. Els integrants del P.S.M. en aquella època eren entre d'altres: Joan Arrom, Tomeu Perelló, Biel Alomar, Toni Gelabert,... Aquesta publicació no estava molt ben vista pels altres grups del consistori ja que criticaven algunes de les actuacions que es duïen a terme.

CASTELL LLUBÍ (1986-1988)

Aquesta publicació va ser la darrera que es va publicar, l'equip redactor estava format per Biel Alomar, Jordi Alomar, Rafel Perelló, Miquel Perelló, Joan Vila i Miquel Castell.

La periodicitat d'aquesta revista era bimensual però s'ha de recalcar que els darrers números sortien cada 3 mesos més o manco.

Però cal dir que ha estat la publicació periòdica que ha durat més temps, amb 3 anys i amb aquests anys varen sortir 14 números.

Era un revista que ens informava del poble, les seccions més emblemàtiques eren: el nostre parer, d'un temps d'un poble, a la sala...

Estava totalment oberta a qualsevol persona del poble així ens demostra que era un grup obert amb unes idees molt clares.

La prioritat d'aquesta revista era fer conèixer el poble llubiner mitjançant la nostra llengua i cultura. Des del principi va estar integrada a l'Associació de la Premsa Forana.

La temàtica de la revista era molt diversa des de temes històrics, passant per l'etnologia, la cultura, etc.

Es publicaven 300 exemplars dels quals 150 anaven destinats als subscriptors i biblioteques de Mallorca i els altres 150 eren per vendre pels comerços del poble: el preu de la revista era de 100 pts. Aquesta revista va deixar-se de publicar per falta de col·laboracions, cansament dels seus iniciadors ja que el grup real de treball anava minvant.

A través d'UDOL hem donat una visió resumida de les anteriors publicacions que hi ha hagut al nostre poble; d'ara endavant intentarem acostar a tot vosaltres (lectors) la Història del nostre poble, que cal dir que no és poca.

TALLER MECÀNIC JOAN ALOMAR

*Reparacions en general. Venda de
Mobylettes, Vespes, Derbi, Puch,
bicicletes i cotxes.*

*C/ Maria Perelló, s/n
Tel. 52 22 88 LLUBÍ*

L'home del bombí

Quan va succeir ningú va saber donar-li explicació. Simplement desaparegué, i tot canvià amb ell.

-I és que, sabeu, era ja part de tots. I en realitat no era directament res de nosaltres.

Pujaves a a plaça tancada de silenci i arbres per trobar-te'l en aquell banc, assegut. Amb la mà quieta el bastó clar, els ulls endinsats mirant qui sap que. Podien passar cent naus de guerra i ell estotjaria l'estaticisme recluït de cada minut de quietud. S'esbucaria una església i ell no hagués gosat adreçar el cap cap allà.

-Jo? no, jo no. Mai havia parlat amb ell, ni coneixia la seva veu. Cada dia, a la mateixa hora, ni en una dècima de temps mes ni manco sortia al carrer de casa seva. Trepitjava cada dia les mateixes lloses, fregava el mateix tros de paret que havia fregat igualment dia i dia. Sabia que si algun dia, per mala sort, algú li hagués posat una pedra de més en el seu recorregut es perdria sense remei. Davall de cada passa hi havia la del dia abans, i molt avall, sota milions de petjades indiferents sabia l'existència d'un tros de rajola separada d'una altra per un abisme indiscutible. Un abisme que cada dia, l'home del bombí superava triomfós. Arribava a la plaça i s'asseia al banc. Després desconnectava del món i no sentia res.

-Adéu l'amo!

-Bon dia!

Saludaven sabent que ell no els contestaria. Es sentien satisfets, però, de saludar; volent introduir-se en ell, en allò que no veien. Enveja incapaç de superar aquell estat imaginari i insensible. D'allò que, quiet, ignorava cada cuixa, cada turmell, cada braç enjoiat fins als colzes que s'aturava davant dels seus nassos. Per molt que no volguessin reconèixer-ho, tots s'haguessin decebut si passant algú saludant-lo li hagués contestat.

Jo pujava moltes vegades a la plaça per veure'l. El contemplava sabent que així, era com una fotografia corcada i grogosa, com les antigues que la padrina guardava amorosa dins una casa. M'agradava tenir-les entre els dits, palpar els rostres seriosos en blanc i negre: vora un cavall de cartró una nina amb vestit de puntes, amb un floc monstruós i la cara de pepa xinesa somreïa dèbilment, com amb por. Aquell parent militar, dret com un fus i la pitrera treta que, enfadat, reproduïa el posat del més valent dels generals. Tots aquells bocins de temps immortalitzats reproduïen un temps que jo evocava amb recança. Per això sempre anava a la plaça. Volia sentir com era aquell temps que l'havia abandonat a sort seva. Costat a costat miràvem abstrèts el no res perquè res no vèiem. No ens parlàvem mai, ni les nostres mirades es creuaren tampoc. Sabiem sobradament allò que mínimament podríem dir-nos. Sabia que el temps li havia girat l'esquena en una solitud horroritzant; donant-li per càstig les imatges de totes aquelles persones que havia conegut i que ja havien mort una a una.

Deixant-lo a ell sol, desatès d'allò que podia dir, fer viure amb tots aquells records que li xapaven el cos impotent. Estrenyia el puny del bastó i plorava per dins en un silenci asfixiant. Jo ho veia quan aquelles glopades de dolor l'omplien tot. La mà estreta en el bastó, les venes que quasi sortien de la pell semblaven esclatar en crits... la barra tremolava i uns ulls ane-

gats que viatjaven a la deriva tancaven els pàrpres amb força. I el comprenia, perquè també vaig voler sentir sempre aquell passat que se m'havia estat negat. Jo volia com ell tornar cent anys enrera. Vestir-me de natura, escoltar ocells vora cada alzina. Em negaren involuntàriament una època que només havia après a estimar rera unes estampes de colors d'ombres i marbre.

No tenia molt de temps per asseure'm vora aquell cos immòbil. Sempre algú cobdiciós del que jo havia estat capaç d'aconseguir, em ruixava del seu costat.

-Fora, fora. Mal llamp d'al.lots! Ara no veis que només feis nosa?

M'allunyava renegant a aquelles veus envejoses de no poder entrar en el nostre secret.

Li sabia greu que els altres me n'allunyassin, però no protestà mai: quan desaparegué no em va venir gens de nou. Havia esperat moltes vegades que passàs. Entre tota aquella gent no hi havia ni la més mínima gota de pena. A ningú no n'hi feia, que aquell home ja no hi fos. El que els sabia greu era veure com allò els canviava per a sempre el curs de la monòtona i seguida vida per la qual tots s'havien deixat transportar. Com podien permetre que aquell home que no s'havia dignat a dirigir-los la paraula, gosàs ara de trencar els seus afers?

No, ho podien permetre cap d'ells. Amagant-s'ho un amb l'altre es taparen aquell egoisme amb falses llàgrimes. El cercaren i no el trobaren. El dia dels fets vaig trobar un objecte davall del seu banc. Era el bastó clar de l'home del bombí que m'esperava impacient enmig del soroll. La capsa de fotografies de la padrina estava intacta. Vaig remenar els bocins de temps immortalitzats: les nines agudes, generals i pagesos, i ben avall de totes, la darrera crec, la de l'home del bombí assegut al banc, sense el bastó clar. La cara blanca de neu, la jaqueta negra i un llum als ulls que no li havia vist mai. Somreïa.

-Oh, això és tot? Però creus que quan algú desapareix es transforma en una fotografia antiga? És indignant!

Naturalment no vaig respondre una cosa que per a mi era prou clara.

En Joanet de Sa Gerra i Na Maria Enganxa

Si un és bresca...

No fan falta gaires explicacions per dir-vos qui és en Pep, més conegut com a «Xerret». Aquest jove donarà a conèixer al poble les seves cabòries i locures a través d'una petita conversa que tinguérem amb ell un dissabte horabaixa.

1.- Trobes que està bé l'aparició d'una nova revista local a Llubí?

-Sí, però el que jo trob, és que era just i necessari que sortigués. Ho havia pensat un parell de pics que en podria sortir una altra i ara ja ha sortit.

2.- Ens pots xerrar un poc de Llubí. Canviaries de poble?

-Si me vegés estret, estret, estret, me n'aniria, però per ara no el canviaria, trob que és de puta mare i no el canviaria per cap altre.

3.- Què afegiries i què llevaries a Llubí?

-Afeiria dos o tres valents més que donassin un poc de càstig a l'Ajuntament i que demostrassin que almanco fan feina pel poble. Llevaria la casa de putes que fa oi, a Llubí ens coneixien per: «de Llubí? a Llubí hi ha bones tàperes». I ara «de Llubí? Ca'n Vicari, Ca'n Vicari».

4.- Trobes que han fet bé llevant es «Palco»?

-No, per cap d'any ja no ha estat el mateix que els altres anys, i a més quan érem petits sempre hi jugàvem a bolles i em sap greu que l'hagin llevat.

5.- Què opines de la sembrada d'arbres a s'Ermita?

-I que vols que et digui mentre hi hagi els quatre «domingueros» que deixen els papers i la brutor per enterra poden sembrar tots els arbres que vulguin. Jo sé molts de veïnats de s'Ermita que s'han queixat de la brutor que tiren a les seves finques.

6.- Creus que Llubí a poc a poc quedarà un poble envellit?

-No, Llubí és Llubí. Poden venir molts de forasters i molts de desgraciats a empenyar però Llubí sempre serà Llubí perquè a Llubí tenim els ous així de grossos. (Tots els que eren allà cridaren, molt bé, molt bé).

7.- Què pots dir-nos del jovent de Llubí?

-Si un és tort l'altre encara ho és més, no s'apleguen que no s'as-

semblin.

8.- Quina activitat proposaries a l'Ajuntament perquè realitzàssim els joves?

-Trob que haurien d'informar a tothom, no només en els joves sobre això de les aigües, dels pous bruts que hi ha anant a s'Ermita, i sobre l'aigua que se'n volen dur a Ciutat.

9.- Ens pots xerrar un poc de ses al·lotes de Llubí. Trobes que haureu d'anar a festejar fora poble?

-Ara per ara me n'aniria a festejar fora poble però sabeu que passa, ses al·lotes de Llubí són mones, tortes com nosaltres (Ah, ah, ah). La gran majoria.

10.- Quina és la dona que admires més?

-Que entre setmana sigui de puta mare, i per ses festes i caps de setmana no t'amargui si vas un poc col·locat i et vulgui dur a jeure. T'ha d'estimar.

11.- Has pensat alguna vegada que preferiries ser dona en lloc d'home?

-Sí, pel gust que passen les dones, (totes reim) pel que he sentit les dones tenen més «Lipito» que els mascles. «Lipito» no sé que és però m'ho imagín.

12.- Et veus passant per l'altar?

-S'ha de pensar bé. Jo crec que casar-se és el millor perquè aplegar-se és un doi. Tens collons de viure quinze o vint anys amb una tia i llavors per un doi ja se separen, millor casar-se que aplegar-se.

13.- Què fas en el teu temps lliure, els caps de setmana?

-Si no me'n vaig a la Serra (és una caseta de fora vila que s'ha arreglat per anar a berenar amb els amics i passar estones tot sol) solc anar a ca nostra i qued torrat a la butaca. Els caps de setmana estic la major part d'hores en el pub.

14.- Xerra'ns de ses teves afeccions?

-Som del Barça i m'agrada anar a pegar bots a son Marget amb un parell de motos, també pas el temps a la serra tot sol, a part de ses vegades que hi feim sopars i berenars.

15.- Què faries i no pots fer?

-Anar-me'n d'aquí, de viatge un parell d'anys.

16.- Ens pots parlar un poc de la teva opinió sobre la reforma de sa «Llei dels Espais Naturals»?

-Hagués estat just i necessari que no la tocassin però ara ja està.

17.- Què trobes de les noves normes de circulació?

-Fan oi, perquè tanmateix si t'has de matar te mataràs i val més disfrutar de jove que morir de vell en un balcó. Si volen dur casc que en duguin i si no fora.

18.- Creus que és necessària la Campanya de Normalització Lingüística?

-Tanmateix per molta Normalització Lingüística que facin ton pare, ta mare i molts, per exemple quan fan futbol jo passaré es canal 33 en canvi mon pare TV2. Encara no han assumit i no volen creure que xerram en català. Franco els va menjar molt es coco amb les seves lleis. Els joves s'interessen però els més grans s'estimen més no saber res i anar a fer es rebentat en el cafè. Trob que s'haurien de preocupar un poc més.

19.- S'han trobat xeringues a Llubí. Creus que són d'algun amic teu?

-És vera? s'han trobat xeringues? No, jo crec que deu haver estat qualche doi dels al·lots perquè tots els que jo conec no van de xeringues, val més beure un «soberano» que anar de xeringues.

20.- I ara per acabar. Trobes que la Rua té més empena cada any?

-Empenta no, la gent de Llubí participa molt i els de ca Na Munara s'esforces molt però no sol venir gent d'altres pobles per fer-la més gran. Els grups que fan la Rua cada any són els mateixos.

... l'altre ho és més

També tenguérem una conversa amb en Benet, jove despreocupat, que encara que fa de ferrer també treballa a un pub de la carretera que han obert fa poc. Férem la xerradeta a ca na Pates bevent xampany, i rient a les totes.

1.- Trobes que està bé l'aparició d'una nova revista local a Llubí?

-Està de puta mare, perquè trob que Llubí és un poble distint en els altres. És millor. Llubí és Llubí i la necessitava.

2.- Ens pots xerrar un poc de Llubí. Canviaries de poble?

-No, mai canviaria el poble. És un poble únic, només n'hi ha un i no n'hi haurà pus.

3.- Què afegiries i què llevaries a Llubí?

-Llevaria es pocs forasters que hi ha i no n'afegiria cap (riu, no es pot aturar).

4.- Trobes que han fet bé llevant es «Palco» de sa Plaça?

-No, llevar el «Palco» ha estat una porcada. D'ençà que tenia deu anys fèiem batalletes a damunt el «Palco» i ara... Xerrant clar, ha estat una porcada.

5.- ¿Què opines de la sembrada d'arbres a s'ermita?

-Han sembrat arbres? Ho trob una bona idea... és una cosa que s'ha de fer.

6.- Creus que Llubí a poc a poc quedarà un poble envellit?

-Jo crec que Llubí té molt de futur, només faltaria això. Els llubiners se senten molt llubiners i aquest sentiment és molt fort.

7.- Què pots dir-nos del jovent de Llubí?

-Són gent de puta mare, són massa. He anat a molts de pobles però com la gent de Llubí no n'hi ha. Tothom se fa, el jovent de Llubí és una pinya.

8.- Quina activitat proposaries a l'Ajuntament perquè realitzassin els joves.

-Podrien fer un poc de submarinisme ara que tenim piscina. Activitats aquàtiques. (riu).

9.- Ens pots xerrar un poc de les al·lotes de Llubí?. Creus que haureu d'anar a festejar a fora poble?

-Crec que no hi ha el perquè. A Llubí hi ha tot allò que hi pot haver en tot Mallorca, a la Península i en tot el món. A Llubí hi ha el millor.

10.- Quina és la dona que admires més?

-Sa dona que és sincera, que així com s'ho sent, ho diu.

11.- Has pensat alguna vegada que preferiries ser dona en lloc d'home?

-Ho he pensat, perquè crec que les dones no tenen tants problemes.

12.- Et veus passant per l'altar?

-Jo casat ho veig negre. Avui ja no se casen, s'apleguen. En el meu cas no crec que em casi.

13.- Què fas en el teu temps lliure i els caps de setmana?

-Prepar el meu equip de pesca submarina o jec. Una de les dues. Quan me toca guàrdia en el pub hi vaig.

14.- Xerra'ns de les teves afeccions.

-Jeure, la pesca submarina i el futbol que fa vuit anys que hi juc.

15.- Què faries i no pots fer?

-Comprar-me una barca, una «morruda».

16.- Què trobes de les noves normes de circulació?

-Són una parida. Haver de dur casc és un doi i a més dins el poble.

17.- Què ens pots parlar un poc de la teva opinió sobre la reforma de la «Llei dels Espais Naturals»?

-Els Espais Naturals hi han d'ésser, no els poden llevar.

18.- Creus que és necessària la campanya de Normalització Lingüística?

-Crec que s'ha de fer, ja ens estam passant. Això de xerrar es foraster a totahora... no, no.

19.- S'han trobat xeringues a Llubí, creus que són d'algun amic teu?

-No, amic meu no i llubiners tampoc.

20.- I ara per acabar. Trobes que sa Rua té més empenta cada any?

-L'Ajuntament hauria de donar més subvencions perquè els joves de ca Na Munara ho tinguin més fàcil.

Esperança Llompart Vanrell
Mª Antònia Molinas Ramis

Les glosses d'antany

L'amo en Pep Ferragut

Eren vers les 6 de l'horabaixa d'un dia fredoler; decidírem anar a veure l'amo en Xesc «Menescal». El trobàrem a la Plaça de la Carretera i li diguérem que ens contàs unes quantes glosses ja que sabíem que ell en sabia per ses butxaques. Ens va dir en voler i anàrem a un bar de sa Plaça i allà juntament amb l'amo en Pep Ferragut, l'amo en Miquel «Riera» i l'amo en Xesc «Menescal» passàrem una bona estona entre rialles i anècdotes d'un temps ja molt llunyà.

En digueren de tota casta, però per manca d'espai tan sols en podem publicar un parell; en pròxims nombres seguirem desenvolupant aquesta tasca, creim que molt important, per mantindre una cultura d'un temps que a poc a poc es va apagant. D'aquí els donam les gràcies per haver-nos fet passar una estona tan agradable i estretinguda i fins un altre si Déu vol!

L'amo en Miquel Riera va començar amb aquesta:

Jo estic a la davantera
a la vorera de camí
i al.lot que em voldries dir
si això és ase o somera?
I l'al.lot li contesta:

Com li toquen es ronyons
sa madona està contenta
que no veus que du sa perdiu davall es ventre
i darrera du es collons.

L'amo en Pep Ferragut llavors va replicar amb aquesta:

Quantes de trujes menes?
Dotze (en realitat eren 12 i es verro)
Què vol dir dotze i n'hi ha tretze
I es porqueret li contesta:

No és truja ni ho pot ser
encara que venguessin 7 mons
és es verro i du es collons
tan barrins com vostè.
I es capellà diu: Quin porqueret!

S'al.lot replica:
Es porqueret d'aquest lloc
que mos ha tornat de perro
cada dia muny es verro
i vos bebeu es sarigot.

I es capellà li diu:
No me tornaré passar
amb al.lots que no conec
perquè qualcuna me'n bec
i pes coll no em pot passar.

L'amo en Xesc Menescal per tampoc quedar darrera es posa a contar aquesta:

L'amo en Rafel Cota i l'amo en Toni Corbera es varen desavenir, l'amo en T. Corbera tres vegades el va fotre amb tres barrines i el va trobar damunt es mercat de Sineu amb un home de Lloseta que li deien l'amo en Serena i li diu:

Serena!

Què passa?

Aquest company que has cercat
renta cares sense esponja
lo que emprema sa taronja
surt es grell tot esclafat
i si el sents dins un mercat
conversa com un canonge

FERRERIA

**GERMANS
PERELLÓ**

Sa Carretera 40
Tel. 52 23 72

BOTIGA

Can Sastre

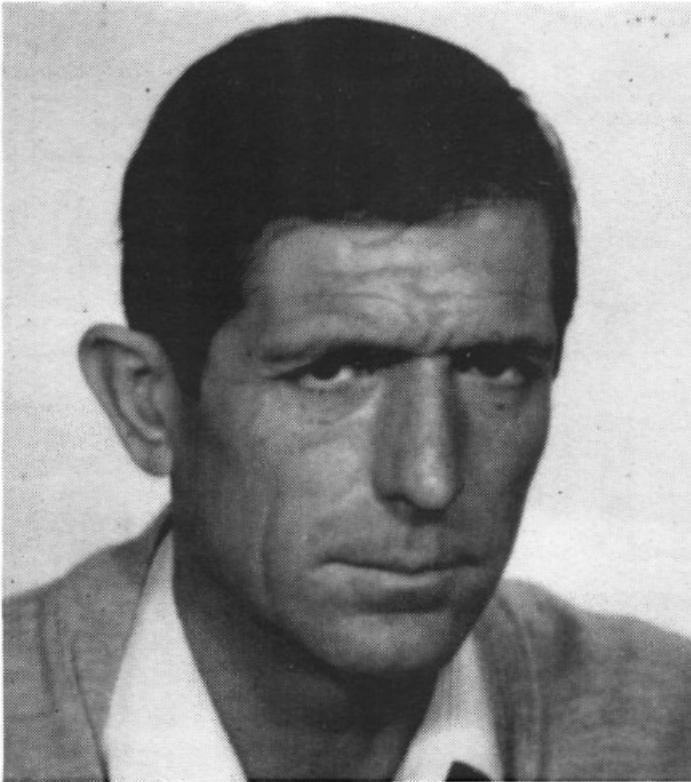
Traginers nº 39
Telèfon 52 20 79 Llubí

i amb aquest parlat de monja
tres vegades ja el m'han tret.

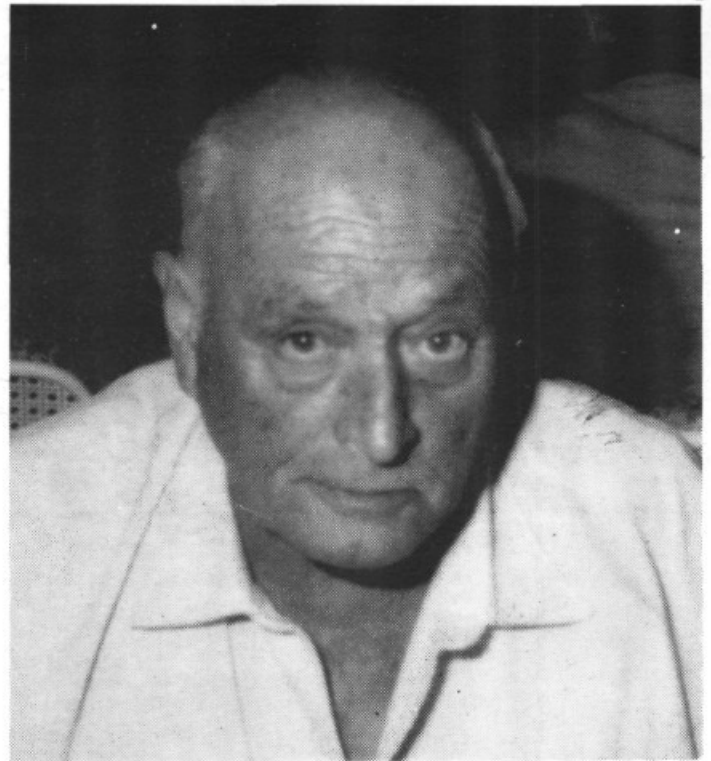
Llavors l'amo en Xesc en va contar un altre:

Un temps de sa rosa es murien, un senyor, el de Son Fuster va fugir de Ciutat i se'n va anar cap a Son Fuster per salvar els nins. Tenia un missatge que glosava i aquest homo era el missatge d'allà i tantes n'hi havia fetes al senyor, era un desastre i el va engegar. El va treure al carrer per una glosa. L'amo li deia: M'has de fer una glosa i el missatge li deia: no que l'agraviaré. L'amo li diu, era un temps de fam: si ara em feies una glosa i caigués dos forats dins un jo et donaria una cordera de blat. Pensa aquell missatge que tenia els al.lots que es murien de fam. I li diu:

I si vosté em vol passar
es nas dins es meu cul
seran dos forats dins un
au! anem a mesurar.

L'amo en Xesc Menescal

L'amo en Miquel Riera

El va treure a defora, va pegar la rosa per allà i es missatge tenia una vaca que pasturava devers Palma i Son Fuster i engega en Jordi a en Jordi li fuig sa vaca i li diuen, si vols sa vaca has d'anar a Son Fuster que és allà. I es presenta un dia vers les 8 i li diu:

Senyor! mon cor no reposa
Senyor! dau-li quietut
No heu vist un bou que he perdut
que està malalt de sa rosa.

I l'amo de Son Fuster va dir: «Que el se'n dugui».

Com ja hem dit anteriorment en contaren moltes més però per aquesta vegada ja creim que n'hi ha prou.

Biel Gelabert
Xesc Perelló

FORN

Especialitat en: tartes de boda,
comunions, batiaments... ensaimades i
gran assortiment en pastisseria

Creu, 48 - Tel. 52 20 66/67 — Llubí

TINTORERIA — RENTADURIA

TOT BEN NET

Mercat des Tennis

Juan Crespí, 13

Local 4

Tel. 45 48 98

Los Geranios

Sta. Catalina de Siena

Local 10

Tel. 71 38 74

PALMA DE MALLORCA

Tretze esports

Fent un càlcul a corre-cuita, podem enumerar fins a tretze les activitats esportives que practicam d'una manera habitual la gent de Llubí.

La immensa majoria es disputa en el nostre poble, tan sols una, la petanca, es dur a terme fora del nostre terme municipal, però així i tot és practicada per gent d'aquí.

Tres-centes trenta-dues persones (aproximadament el 17% de la nostra població) estam englobats en les diferents activitats esportives que van des del futbol, la més antiga, amb cinquanta-set anys d'història, fins al tir de fona, amb només uns quants mesos de llum pròpia.

Entre les diverses pràctiques esportives, hem de mencionar: la gimnàstica de la tercera edat, que és la que major nombre de practicants acolleix. La gimnàstica Artística Femenina, que fou la que és bon gust de boca ens deixà el curs passat quan conquistàrem l'«irrepetible» guardó de Campió de Balears Escolar en categoria CADET. La Carrera Popular Sant Feliu, amb catorze anys de supervivència, va veure córrer pels carrers de llubí en 1986 el més gran dels atletes de la nostra comunitat per aquelles dates: en Mateo Domínguez. La constant i pacient dedicació dels practicants del nostre futbol que, setmana rera setmana, ens ofereixen l'espectacle del partit oficial. No hem d'oblidar tampoc aquells sofrits llubiners que agafen el manillar de la seva bicileta i que es llancen a recórrer quilòmetre

Grup de gimnàstica rítmica del col·legi Duran Estrany

amb l'únic objectiu de passar una estona agradable i/o «cremar» alguns sucres i greixos de més en el seu organisme.

Aquest fenomen ampli i multidisciplinari que es dona a Llubí mereix ésser analitzat. Esperam al llarg de successius números desenvolupar una a una totes les activitats esportives

K.5.

PUBLICITAT

SERIGRAFIA - DISSENY GRAFIC
ARTICLES PUBLICITARIS - ROTULACIÓ INDUSTRIAL

Carrer de la Carretera, 68

Tel. 52 25 90

Fax 52 25 52

07430 LLUBÍ

Equip de segona regional de Llubí, club Deportivo Avance Llubí

que s'hi duen a terme.

Començarem per l'esport més antic i a la vegada més modern, el més nostre i, a la vegada, el més ignorat... el tir de fona.

C.D.A. Llubí

El principal objectiu del C.D.A. Llubí és el de contribuir a la formació de la personalitat integral de l'individu a través del futbol.

Per això, més de mig centenar de persones ajuntam dia a dia els nostres esforços per intentar aconseguir els objectius marcats.

El mal exemple d'alguns «grans» clubs que lluiten a tota costa per aconseguir resultats positius amb els quals justificar i amortitzar els esgarrifosos pressupostos i que no reparen quan han de proclamar àcides queixes als quatre vents quan creuen sentir-se perjudicats per alguna decisió desfavorable. La seva actitud de res ajuda a la formació de l'esportista.

La cosa més dolenta que poden fer els futbolistes de base, en aquests casos, és mirar els mals exemples que ofereixen alguns clubs i directius, i intentar imitar-los.

Jugar per a guanyar és l'essència del joc però la victòria, si es produeix, ha d'anar acompanyada sempre de la corresponent modèstia; si és la derrota allò que sorpren una actuació, ha de ser acceptada amb la màxima serenitat i amb òptima esportivitat. Respectar l'adversari, victoriós o vençut, és fonamental per al bon desenvolupament del joc, tenint el ple convenciment que és el company indispensable perquè pugui desenvolupar-se l'activitat esportiva. Respectar l'àrbitre com a persona, acceptar les seves decisions, encertades o no, col·laborant amb ell en tot moment, pot ésser la fórmula vàlida per a la contribució al desenvolupament integral de la persona com a esportista.

El futbol ha d'ésser sostingut per nombrosos orgnaismes: autoritats, empresaris, directius, afeccionats, etc. Però la seva necessitat essencial en el moment present és la salvaguarda del «FAIR PLAY».

**Forn
Ca'n Ramon**

Carrer Sa Carretera, 49
Tel. 52 21 77
LLUBI

**TALLER
CAN RIERA S.L.**

Taller mecànic
xapa i pintura

Servei públic de transports amb grua

Carrer de la carretera, 5 Tel. i fax 52 22 37

Greixonera de porc

Me'n record que en fer matances, l'avi era l'encarregat de trossejar i salar els ossos del porc. I l'àvia, en canvi, a part en una alfabeteta, s'encarregava de les orelles, la llengua, el morro i els potons que guardava per a cuinar la típica greixonera de porc en els darrers dies de carnestoltes, una recepta culinària que avui molts ja no coneixen ni acostumen a fer. Heus ací, doncs, la recepta segons l'àvia.

Ingredients per a 4 persones:

- 4 potons, 1 orella, 1 llengua i 1 morro de porc salats
- 500 grams de magre de porc fresc i tendre
- 5 ous de gallina frescs
- 1 panet banyat de llet
- 2 alls
- 2 fulles de julivert
- 1 brot de moradux
- 1 brot de farigola
- sal i pebrebò

En aigua clara i freda, el vespre abans posau en remull potons, orella, llengua i morro de porc salats. L'endemà repassau-los per dues o tres aigües més, a fi de treure'ls la sal, i després en una olla amb aigua clara i freda i, a mig foc, deixar-los bullir durant dues hores i mitja.

Treis els ossos del potons i a continuació capolau-los amb el morro, l'orella, la llengua i el magre.

Picau els alls i les herbes i amb la carn, els ous, un pessic de sal i un pessic de pebrebò (sal i pebrebò va a gust de cadascú) feis una pasta com si fos per a pilotes.

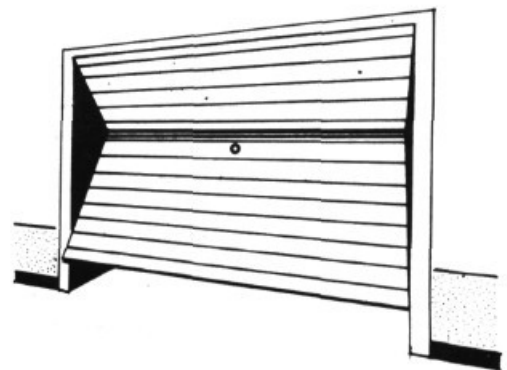
Untau de saïm una greixonera plana, aplanau-l'hi la pasta i tot d'una enforneu-la devers 45 minuts, més o manco. Depen de la força del forn.

La greixonera de porc és millor feta avui per demà, i s'ha de servir a rodanxes com si fos carn freda. Es pot acompanyar d'una ensalada variada.

Biel Frontera

PORTES BASCULANTS TUGORES

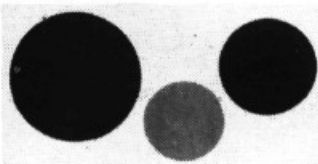
Manuais i automatitzades
Fusta nord, teka, PVC, xapa

Telèfon:

Taller: 52 24 14
CREU, 114

Fax 52 21 19

LLUBÍ

PERELLÓ AUTOESCOLA

Bisbe Llompart, 111 - Entl*
Telèfon 50 28 64
07300 INCA (Mallorca)

CLASSES TEÒRIQUES I PRÀCTIQUES PER L'OBTENCIÓ
DEL CARNET DE:

AUTOBUS
ARTICULAT
CAMIÓ
TURISME
MOTOCICLETA
CICLOMOTOR

PISTES PRÀCTIQUES
Ctra. Palma-Alcúdia
Km. 25 INCA

Dedicat a na Laura amb afecte i estimació

Formós paisatge

Espargit pel vent
sorgeix un dia decadent,
però tu somrient
l'alegres bellament.

Trist està l'estimat
i tu amb airosa tranquil·litat
a poc a poc i no aviat
li retornes la felicitat.

Or són els teus cabells,
bellesa les teves cames,
passió la teva boca
i amor la teva cara.

De sobte, d'improvís
arriba un *missatge*,
un anònim personatge
amb t'estima amb coratge.

«Terra noble i pura
poble petit i muntanyós
no conec lloc tan formós
ni paisatge tan grandios
com la teva hermosura».

Or són els teus cabells,
bellesa les teves cames,
passió la teva boca
i amor la teva cara.

En Perot Marrasquí
Febrer '93

Exkrementosos ells...

Glacera d'aigua ardent, tu que camines no pots cridar-la, la solitud no agrada, més joiós és el cantar que no les angoixes lliurades pels garrots. Una amnistia podria ser salvació i no genocidi del més populós, sí... el polispata contribueix a l'anivellament, que nosaltres satírics de la pròpia imatge rebutjam amb l'admiració que tenen d'ells mateixos, I GUANYEN!!

Com un Guru fa als qui el pertoca, ells als qui no, ignorants, ignorants per la seva específica i inherent història.

Pluja àcida damunt la ciutat que no veu passar el sol per mor de les «llunyanes», elles fumigadores del nostre esperit. Caldrà graduar l'avinentsa del seu plaer i ens donarà més força, la lluita no acaba tot just comença de la mà d'una nova i austera esperança, lloada pels incompresos. SEMPRE SÓN ELLS, MALASTRUCS, RAMPOINES...!!!

«Izena ez du merezi, ezertxo're'z denak» («Qui res és, no mereix nom»).

Pub

6 caires i 3 roperos

Doctor Fleming, 1 Tel: 52 25 40 Llubí

Foto

Pianas

Plaça de la Carretera, 7
Tel.: 52 21 76 — Llubí

Meson
Bar - Restaurant

En el mateix complex de s'Alqueria els oferim els nostres servicis de:
CUINA MALLORQUINA I NACIONAL - MENU I A LA CARTA
Tots els dies, excepte dilluns per descans del personal

SEMPRE VOSTÈ SERÀ BENVINGUT A S'ALQUERIA
DIÀRIAMENT, VISITAU-NOS **PARKING PROPI**

Els recomanam la nostra especialitat:
GUÀTLERES TORRADES I LLOM AMB COL

A MÉS OFERIM ELS NOSTRES SALONS PER A:
BANQUETS: NOCES, COMUNIONS, CONVENCIONS...